

Lukkasu

No. 21/2018

Tietoja sukuseurasta:

Lukkaristen sukuseura ry perustettiin Iisalmessa vuonna 1994. Nimenmuutos Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry:ksi tehtiin vuonna 1999.

www.lukkarinen-lukkari.fi

Sivuston ylläpitäjä: Jaana Lukkari
puh. 040-5827684, jaana.sk.lukkari@gmail.com

Pidetyt sukukokoukset:

1995 Runnilla
1997 Nurmeksen Bomballa
1999 Nilsin Aholansaarella
2003 Joensuussa
2007 Sotkamossa
2011 Lahdessa
2015 Runnilla

Sukuseuramme puheenjohtaja:

Timo Lukkarinen Lahdesta.

Sihteeri:

Pekka Lukkarinen Siilinjärveltä
puh. 0400 460 494
pekka.lukkarinen@pp1.inet.fi
Karjankierto 20, Leppäkaarre

Lukasun taitto ja ulkoasu:

Grano Oy, Kuopio

Digipaino:

Grano Oy, Kuopio

Sisällysluettelo

Tässä numerossa

- 2 Tietoja sukuseurasta
- 3 Puheenjohtajalta
- 5 Sihteerin vinkkelistä
- 8 Sukukokous 2019 Kolilla
- 9 Sukutapaaminen kesällä 2018
- 11 Sukutervehdys Sotkamosta!
- 14 Kuinka Pohjois-Savo asutettiin
- 16 Martti Lukkari
- 17 Tuotteita myytävänä
- 18 Lehdistä saksittua
- 21 Kaskinauriit
- 23 Lehdistötiedote

Muistoja koulun alkutaipaleelta

TEKSTI: TIMO LUKKARINEN

Menneenä syksynä meillä kotona on keskusteltu ehkä tavallista enemmän koulukysymyksistä siitä syystä, että ensimmäinen lapsenlapsi aloitti elokuun puolivälissä ekaluokalla. Ehkä se kouluun meno jännitti isovanhempia kaikkein eniten. Itse koululainen taisi ensimmäisten päivien jälkeen olla sitä mieltä, että mitäs ihmeellistä tässä nyt oli. Koulumatka ja kouluympäristö olivat hänelle jo esikouluajoilta tuttuja. Lukeakin poika osasi ja puhelimen käyttö oli jo hallussa niin hyvin, että tässä on kesän ajan lähetelty ukille kuvia WhatsUpin kautta ja puhuttu kokeeksi jokunen videopuhelukin.

Toki lukemaan ja kirjoittamaan oppiminen ja aapiset ovat keskeisiä keskustelunaiheita tänäkin päivänä, mutta monessa suhteessa ovat ajat muuttuneet siitä kun isäni aloitti kansakoulussa yhdeksänkymmentä vuotta sitten. Koko silloisessa Nousialan kylässä ei tainnut olla yhtään ainutta puhelinta kännyköistä puhumattakaan. Esikouluakaan ei siihen aikaan ollut, mutta jonkinlaisen esiopetuksen makuun isä kuitenkin pääsi kun hänen äitinsä oli sopinut opettajan kanssa, että poika sai mennä sivuoppilaaiksi alakansakouluun.

Alun koulumatkasta isä kulki pari vuotta vanhemman veljensä mukana Auvilan taloon saakka. Sieltä yläkansakouluun menivät isommat pojat lähtivät veneellä järven yli ja alakoulun sivuoppilas sitten käveli siitä naapuriin Nousialaan, jossa alakoulu toimi. Oltuaan koulussa niin kauan kun huvitti poika sitten tuli Auvilaan odottamaan näitä isompia koulukkaita. Loppujen lopuksi taisi olla niin, että koulumatkalla oleva Auvila

oli se varsinainen kiinnostuksen kohde eikä koulu. Syykin selviää isän kertomuksesta.

”Tässä Auvilassa ei ollut vanhaa väkeä ollenkaan. Vanha isäntä ja emäntä olivat kuolleet ja siinä oli vain nuoria. Pojat olivat jo aikuisia miehiä. Heidän lisäksi oli kolme tyttöä Hilja ja Anni ja naapurista semmoinen orpotyttö Aino Laukkanen. Aino oli kasvattina tässä talossa. Nämä työt olivat minua ehkä vähän toista kymmentä vuotta vanhempia ja hyvin iloisia ja nauravia. Tyttöillä oli radio ja gramofoni, jota ne soittivat. Minähän ihastuin kovasti siihen meenoon. Taisi olla niin, että se koulunkäynti jäikin myöhemmin syksyllä enemmän sivuseikaksi. Minä tulla vukitin mielelläni jo muutaman koulutunnin jälkeen Auvilaan-hurakoihin näiden tyttöjen kanssa.

Soitettiin rammaria ja kuunneltiin radiota. Sekös oli pikkupojasta sitten mukavaa. Joskus sain syödäkseni pitkän voileivän. Tämä vieraan leivän maku oli sitten ihan erityisen hyvä. Näin meni syksy jonkin lokakuulle asti. Sitten tapahtui yhtenä päivänä semmoinen, että tämä Hilja oli kuljetanut sinne vieraan miehen tai pojan ja kertoi minulle, että he ovat menneet tämän Martin kanssa kihloihin. Nyt heillä on kihlajaisjuhlat ja he ovat tuoneet tällaisia erikoiseväitäkin. Antoivat minulle voileivän ja sen päälle laittoivat sitten semmoista minulle outoa valkean harmaata ainetta, joka tuoksui vähän happamalle. Käteeni sain semmoisen punaisen pallukan jota sanoivat tomaatiksi. Minä olin vähän kummastunut tästä hommasta ja läksin sitten kävelemään sinne Auvilan mäkeen päin.

Oli aurinkoinen myöhäissyksyn päi-

vä. Suhtauduin näihin uusiin eväisiin kovin epäluuloisesti. Kun maistelin voileipääni, totesin, että se päällyste maistuu pahalta. Minusta se oli niin kuin äikitynyttä sianlihaa, vähän pilaantunutta. Viskasin sen menemään. Sitten haukkasin sitä tomaatiksi sanottua ja maku oli järkyttävä. Tämähän on perunan moskula tämä. Kitkerältä se minun suussa tuntui. Syljeksin suuni tyhjäksi ja viskasin tomaatin loput metsään. Itsekseäni ajattelin, että mahtaa olla kumma juttu se kihloihin meno kun pitää tällaiset eväät olla.”

Omasta ensimmäisestä koulupäivästäni Niemisjärven koululla muistan sen, että sain silloin uuden polkupyörän. Se olikin tarpeen kun koulumatkaa oli viitisen kilometriä. Tämän päivän ekaluokkalaiset eivät saa mennäkään yksin pyörällä kouluun. Se on sinänsä ihan viisas sääntö kun ottaa huomioon autojen ja lisääntyneen liikenteen määrän. Kun minä sillä uudella pyörälläni ekaluokkalaisena tein koulumatkoja saattoi mennä monta päivää, ettei vastaan tullut yhtään ainutta autoa. Mutta kyllä liikennesääntöjä silloinkin opeteltiin. Radiossa Georg Malmsten lauloi ”muista aina liikenteessä monta vaaraa ompelessä...” ja kertoi, että valkoviiva ohjaa ja näyttää missä on suojatie. Minä sitä ihmettelin, että mikä on se valkoviiva ja kuka on se ohjaaja, joka näyttää missä se suojatie on. Ei minun koulumatkallani ollut ainuttakaan suojatietä, mutta yhtenä syysaamuna oli suonaukean suoralla toistakymmentä teertä, enkä meinannut uskaltaa ajaa sen parven läpi.

Siitä liikennelaulusta minulle jäi lähtemättömästi mieleen se, miten yläluokan opettaja oli ymmärtänyt sen laulun sanoman jotenkin täysin väärin. Minä olin jo varmaankin aloittanut toisen luokan kun me jäätiin Kivimäen Pekan kanssa kiinni tupakan poltosta. Tytöt olivat kannelleet opet-

tajalle. En muista oliko siinä revohkassa mukana serkkupoikiakin, mutta sen muistan kuinka seistiin Pekan kanssa sen Elsa-nimisen yläluokan opettajan keittiössä nuhdeltavana. Opettaja kertoi tupakan vaaroista, ja vetosi vielä liikennelauluunkin, jossa sanotaan, että ”ei saa huolta äidille tuottaa tuhmilla tempuillaan...”

Kun siitä jälki-istunnosta opettajan keittiössä selvittiin, oltiin Pekan kanssa kotimatalla yhtä mieltä siitä, että meitä oli kohdeltu väärin. Meidän tupakanpoltto oli mielestämme ihan meidän oma asia eikä tyttöjen eikä varsinkaan yläluokan opettajan, joka ei edes opettanut meitä. Sitä paitsi se liikennelaulu oli täysin perusteettomasti sotkettu mukaan tähän tupakanpolttokysymykseen. Mehän osattiin liikennesääntöt eikä tehty pyörälläkään mitään tyhmiä tempuja ja tupakatkin poltettiin ojanpenkalla istuen.

Isälläni oli ensimmäisestä koulupäivästä ja lukemaan oppimisesta tarkkoja muistikuvia: ”Ensimmäinen koulupäivä elokuun neljännestä oli aurinkoinen ja lämmin päivä. Minä mennä marnitin polvihousuissani Honkamäen kohdalla siinä vähän seurantalonsäällä ja vastaan tuli naapurini ja ikäkaverini Kivimäen Pentti. Pentti oli ehtinyt jo ennen minua ja näytti, että oli koulusta saanut kynän ja kumin ja vihkon ja aapisen. Sanoi vielä sen iloisen uutisen, että vielä sinullekin jäi. Niin minä läksin kiireellä, että ei vain kerkiä loppumaan nämä aarteet.

Minä osasin lukea jo kouluun mennessä. Olin oppinut lukutaidon Savon Sanomista, joita laitettiin ikkunan väliin kai jonkunlaiseksi lämmöneristeeksi. Jonakin pakkaspäivänä sitten kun ei ollut muuta tekemistä asettelini niitä kirjaimia peräkkäin ja ykskaks huomasin, että niistähän muodostuu sanoja. Ensimmäinen asia mikä minulle selvisi, oli Elorannan ampumarivikeilmoitus, jossa

luki: ”Elorannassa myytävänä nalleja haulleja patruunia”. Ilmeisesti se lukutaito ei ollut niin kovin vahva, mutta kumminkin minä osasin niin kun sanotaan lukea suoraan jo kouluun mennessäni. Kirjoittamisen opiskelu oli hankalampaa ja eritoten niin sanottu kaunokirjoitus. Vihkossa oli kirjainmallit ja näiden mallien mukaan täytyi sitten yrittää kirjoittaa. Lopulta tietenkin kävi niin, että itse kullekin muodostui oma persoonallinen käsialansa, jolla sitä sitten on pärjännyt.”

Taitaa olla niin, että koulussa ei enää opeteta kaunokirjoitusta. Ekaluokkalainen ainakin kertoi, että nyt opetellaan aluksi tekemään pikkukirjaimia, mutta ei me kirjoi-

teta kaunoo. Minulle itselleni kaunokirjoitus tuotti aikanaan vaikeuksia ja opettajalleni harmaita hiuksia. Se mustekynän kärki jotenkin tökkäsi aina niin hankalasti. Olin kärsimätön ja huolimaton ja niinpä jälki oli sen mukaista. Kerran opettaja tuskastui tekemiseeni ja puuskahti, että voi Timo tämä sinun kirjoituksesi on kuin olisi muurahainen kastettu mustepulloon ja pantu kävelemään pitkin paperia. Eikä hän kai kovin väärässä ollut. Vielä nykyäänkin joudun joskus marketin hyllyjen välissä miettimään, että mitähän minä olen tähän kauppalistaan kirjoittanut.

Sihteerin vinkkelistä

TEKSTI: PEKKA LUKKARINEN

Pitkä kuuma kesä on takana. Hellepäivien määrä maassamme jäi yhtä vähälle ennätyksestä eli 64 päivään. Vuonna 2002 niitä oli 65, mutta kukapa tuonkin hellekesän muistaisi ellei historiaa olisi tallennettu tästäkin asiasta. Ja mitä erikoista silloin tapahtui, joka jäi mieleen.

Vuoden 2018 tulen muistamaan itse järjessä lillumisen lisäksi ainakin 1980-luvun Sanomalehdistä, joita käsittelin mökkini kuistilla. En niitä tohtinut viedä sisätiloihin, kun lehtiä on säilytetty vuosikymmenet ulkoarasteissa. Ampiaiset olivat myös kiinnostuneet niistä nakerrellen koloja lehtipinkkaan pesää rakentaessaan. Lehtimaailma on muuttunut rajusti noista 1980-luvun ajoista. Silloin sanomalehdet olivat ”pravdamaisia”, joissa oli paljon tekstiä ja vähän kuvia. Valokuvat olivat niin tummia, heikkolaatuisia niin hyvä että niistä henkilöi-

tä tunnistaa. Tärkein anti sukututkimuksen kannalta on noista 1980-luvun lehdistä kuolinilmoitukset, jotka ovat säilyneet tietopuolisesti samansisältöisinä. Yhtä kuolinilmoitusta voikin jo pitää pienenä sukututkimuksena, sillä siinä ovat tarkat päivämäärät henkilölle ja ketä vainajan lähipiiriin kuului hänen kuollessaan.

Varsinaisia aarteita sukututkimushommaan ovat pakallislehtien vuosikerrat viime vuosikymmeniltä. Niissä on pääsääntöisesti alueeseen liittyviä erilaisia juttuja tapahtumista, henkilöartikkeleita ja haastatteluja höystettynä hyvillä valokuvilla. Nuo tarinat päätyvät useimmiten lopulta lehtikeräykseen. Tässä olisi työsarkaa sukututkimusyhdistyksille, mutta ainakaan Savon, Ylä-Savon ja Jyväskylän seudun sukututkimusyhdistykset eivät ole ottaneet asiaa hoidettavakseen.

Internet antaa nykyisin mahdollisuuden hakea henkilötietoja lehtikohtaisesti vuoteen 1929 saakka. Sitä tuorempi tieto häviää meidän silmistämme, jos niitä ei kaivella esiin vanhoista lehdistä.

Kokemuksia koekaniinina olemisesta

Aikuisiän diabetes tutkimuksen 1. vuoden kokemuksillani haluan kannustaa kaikkia, jotka painivat koholla olevien sokeriarvojen ja ylipainon kanssa vaikka kokeilemaan toimiiko samat konstit heillekin kuin minulla. Ruokailussa kannattaa uskoa ravintoterapeuttien neuvoja. Ruoka-annoksesta puolet lautasesta täytetään vihanneksilla. Päivän toinen ruokailu voi olla kevyempi -keittovaihtoehto. Juuston käyttöä vähensin reippaasti painon pudotuksen aikana ja käytän sitä hillitymmin nykyään.

Painonhallinnassa ei tarvita poppakons-
teja eikä ihmedieettejä. Sain painoni pu-
toamaan haluamalleni tasolle (90 kg) alle
puolessa vuodessa ja siinä se on pysynyt nyt
puoli vuotta. Minun konstini oli noin 100
km murtomaahiihtoa viikossa. Ihan rau-
hallisella vauhdilla ja paino tippui suunnil-
leen 1 kg/viikko. Liikuntamuotohan voi olla
juuri se mistä itse kukin tykkää, liikkumi-
seen käytetty aika mielestäni ratkaisee eni-
ten. Painon ylläpito ei vaadi sitten enää noin
suuria ponnistuksia, kun vaan muistaa, et-
tä ”mättösyömisii” on harvakseltaan. Ei ai-
nakaan yhtä kertaa enempää viikossa. Juo-
matottumuksiini en ole tehnyt muutoksia,
mutta imelät juomiset niihin eivät ole kuu-
luneetkaan.

DNA-varmistus Mikkelin haaraan

Keskisen Suomen Lukkaristen sukukirjaan tuli omana osionaan Mikkelin Parkkilan Lukkaristen sukuhaara. Dna-testillä on nyt

varmistettu, että he kuuluvat Kangasniemen Lukkarisiin. Tarkempaa analyysiä tästä tut-
kimuksesta ei ole tilattu DNA-asiantuntijal-
ta, koska Mikkelin-haaran näytteen antajan
lähimmät osumat tulivat 2–3 stepin pää-
hän Kangasniemen ja Suonenjoen haarojen
näytteenantajien kanssa. Analyysillä emme
saisi tietää kuitenkaan, milloin tämän ha-
aran esi-isä Aatami Lukkarinen on syntynyt
1600-luvun puolella kuitenkin ja kuka on
hänen isänsä. Ne täytyy selvittää perintei-
sellä sukututkimus menetelmällä. Sitähän
jo tehtiinkin ennen kirjan julkaisua, mutta
tietoja emme löytäneet tässä vaiheessa. Tär-
keintä on, että geneettinen yhteys Kangas-
niemen sukuhaaraan on saatu varmistetuksi
ja Mikkelin haara on oikeassa sukukirjassa.

Joensuun seudun Lukkariset

Joensuun Seudun Lukkarista on tulossa seu-
raava sukukirjamme. En ole päässyt vielä
aloittamaan projektia. Siihen on käytävä
aluksi läpi arkistoni ja tallennettava tiedot,
joita ei ole vielä viety ohjelmaan. Sen jälkeen
lähdeittä keräämään kirkonkirjoista tietoa
lisää ja henkilöiltä itseltään julkaisuluvan
kanssa. Hyvällä alulla homma kuitenkin on,
sillä henkilöitä on nyt 2600 jo rekisterissä.
Paljon tulee lisää, kunhan saan tallennetuksi
kaikki jo olemassa olevan mm. 2002 vuodel-
ta ostetun väestörekisteritulosteemme Suo-
men Lukkarisista ja sieltä Joensuun seudulla
olevat perheet.

Täydennykset ehtivät hyvin mukaan ja
nyt on oikea aika miettiä mitä materiaalia
sukuhaarastasi löytyy, valokuvia, tarinoita,
vanhoja lehtileikkeitä Lukkarisista Joensuun
seudulta jne.

Tarkoitukseni on ollut aloittaa tämä
homma ihan lähiaikoina. Aikaa se tulee vie-
mään enkä uskalla antaa takarajaa. Olen
käynyt läpi keväästä lähtien sanomalehtiar-

kistoani luettavampaan muotoon. Nimen omaan niissä olevista henkilöistä ja kuolinilmoituksista. Olen aakkostanut henkilöt ja heittänyt ylimääräiset sivut pois. Aikaa vievää puuhaa se on ollut kun lehtiä on kertynyt kuutiokaupalla. Mm. Savon Sanomat, Kuopion Kaupunkilehti, ViikkoSavo, Pielavesi-Keitele, Matti ja Liisa ja osittain Iisalmen Sanomat, Kiuruvesi Lehti, Soisalon Seutu, Pitäjäläinen.

Joensuun seudun paikallislehdet (Karjalan Heili, Koti-Karjala ja Pielisjokiseutu-Lehti) olisivat nyt kullannarvoisia tätä uutta kirjaa silmälläpitäen. Niissä on hyvin henkilötarinoita ja valokuvia, jotka kannattaisi selailla läpi.

Uusi tiukempi henkilörekisterilaki astui

voimaan tämän vuoden 2018 toukokuussa ja osaltaan hidastaa kirjan tekemistä. Julkaisuluvat täytyy saada tarkemmin elossa olevilta henkilöiltä.

Savolaisittain voidaan siis todeta, että kirja on aloittamista vaille valmis!

Osoitemuutokset:

**Muistathan ilmoittaa sihteerille,
jos osoitteesi muuttuu.
pekka.lukkarinen@pp1.inet.fi**

Nimityksiä

Jani Lukkarinen on aloittanut matemaattisen fysiikan professorina 24.9.2018 Helsingin yliopiston

Matemaattis-luonnontieteellisen tiedekunnan Matematiikan ja tilastotieteen osastolla sekä toimii kyseisen osaston varajohtajana.

Jani kuuluu Pohjois-Savon Lukkaristen Koljon alahaaraan.

SUKUKOKOUS 2019 Kolilla

**Lukkarinen-Lukkari sukuseura ry:n sukukokous 2019 järjestetään
Kolilla Break Sokos Hotellissa lauantaina 24.8.2019 – sunnuntaina 25.8.2019.**

Sukukokous on Luontokeskus Ukon Auditoriossa lauantaina 24.8.2019 iltapäivällä, tarkempi kelloaika ilmoitetaan kokouskutsussa keväällä 2019. Kokoustila Mustarintanen on varattu lauantaille ja sunnuntaille 24.–25.8.2019 klo 9–17 sukukokoustarpeisiimme. Siellä ovat esillä lehtileikkeet, myytävät sukukirjamme ja muut tuotteet. Uutuutena sukuseuramme pinssi.

Kokouksen tarkempi ohjelma on vielä avoin ja mikäli haluat esiintyä estradi on vapaa. Annamme aina etusijan sukumme taitajille. Ota yhteyttä sihteeriin. Kokouksessa käsitellään mm. sääntömääräiset asiat ja Joensuun seudun sukukirjan tilanne.

Huonevaraukset kannattaa tehdä mahdollisimman pian, sillä majoituskapasiteetti on rajallinen. Muista hinnoista ja kokoukseen liittyvistä asioista ilmoitamme keväällä 2019.

Olemme varanneet huonekiintiön Break Sokos Hotel Kolille 24.–25.8.2019, josta sukukokoukseen osallistujat voivat itse varata huoneensa. Kiintiön on varattuna 30 x 2hh.

Huonehinnat standard-huoneessa 120 €/1hh/vrk ja 140 €/2hh/vrk. Pieliselle päin olevissa Superior-huoneissa 145 €/1hh/vrk ja 165 €/2hh/vrk. Hinnoista voi kartuttaa bonuksia Setukortilla.

Varaukset onnistuvat suoraan nettisivuilta www.sokoshotels.fi. Varauskoodi on **BLUKKARI**. Puhelimitse tai sähköpostilla varatessa tulee mainita tunnus **”Lukkarinen-Lukkari”**.

Varaukset puhelimitse 020 1234 662 tai sähköpostilla koli.reception@sok.fi.

Huonekiintiö on voimassa 5.7.2019 saakka, johon mennessä varaukset tulee tehdä. Sokos Hotellin myyntipalvelu palvelee ma-pe klo 08.00-17.30

SUKUTAPAAMINEN KESÄLLÄ 2018

TEKSTI: JAANA LUKKARI

Kesäisen helteisenä heinäkuun alun sunnuntaina kokoontui nelisenkymmentä Sotkamon Lukkari sukuun kuuluvaa tai sellaisen ystävää Kaarina Lukkariin luokse Sotkamoon Puron talon ihaniin maisemiin. Noissa maisemissa Kaarinan ja Lailan kestittävinä olemme saaneet kokoon tulla jo useampana kesänä. Iso kiitos heille jälleen mahtavista ja maukkaista eväistä!

Tällä kertaa Kaarinan ja yleisön toiveesta allekirjoittanut sai kunnian perehdyttää etäsukulaisiaan geneettisen sukututkimuksen saloihin. Perinteisen, alkuperäislähteisiin perustuvan sukututkimuksen eräänlaiseksi apuvälineeksi on viime vuosina noussut geenitestausta eli DNA-tutkimus. Sukuseuramme teetti ensimmäiset geenitestit suvun jäsenistä jo vuonna 2013. Tuolloin halusimme varmistaa Sotkamon Lukkarien kirjallisista lähteistäkin hieman epävarmana löytyneen esi-isän. Samoihin aikoihin aloitimme sukuseurassa myös Lukkariin-sukuhaarojen testauksen. Jos en nyt ihan väärin laskenut, niin isälinjaisia eli Y-DNA-testejä sukuseuran nimissä on teetetty kaiken kaikkiaan 16 kpl. Näillä testeillä olemme saaneet lisätietoa eri Lukkariin- ja Lukkariin-haarojen keskinäisistä isälinjaisista sukulaisuussuhteista tai niiden puuttumisesta. Geenitestillä voi tutkia myös äitilinjvoja mutta näitä mtDNA-testejä sukuseuramme ei ole teettänyt, koska niistä ei saada lisäarvoa sukunimipohjaiseen tutkimukseen.

Sotkamon helteessä paneuduimme Puron luhdissa pidetyn noin tunnin tehokursin aikana enemmänkin siihen kolmanteen geenitestiin eli serkkutestiin. Serkkutestin, eli suomalaisten eniten käyttämän amerikkalaisen FamilyTree DNA-testifirman FamilyFin-

der-testin, tulokset kertovat testatun kaikista sekalinjaisista sukulaisuuksista. Valitettavasti tunti on ihan liian lyhyt aika kertoa noin haasteellisesta ja moniulotteisesta asiasta perusteellisesti, joten teinkin vain pintaraapaisun ja varmaan onnistuin saamaan kuulijat hämmentymään asiasta entistäkin enemmän. Mutta voin todeta, että koskaan en ole ollut, enkä tule varmaan koskaan enää olemaan, luennonimassa niin idyllisessä paikassa kuin tuo vanha luhti Puron pihassa on.

Serkkutestin tulokset kertovat kaikista testatun geenisukulaisuuksista, siis siitä joukosta, jotka ovat tehneet samanlaisen testin samassa yrityksessä. Minulle serkkutesti on löytänyt reilut 8000 ”etäserkkua”. Perinteisen sukututkimuksen keinoin olen onnistunut yhdistämään itseäni näistä ”etäserkuista” noin parikymmmentä. Jos teettää serkkutestin, on perinteisen sukututkimuksen oltava erittäin kattavasti ja laajasti tehtynä, muutoin saa pureskella kyntensä nysiksi miettiesään outojen nimien yhteyttä osumalistalla. Vaikka minulla on melkoisen perusteellinen tutkimus tehtynä, en siltikään kykene yhdistämään serkkuosumia itseäni ihan sormia napsauttamalla vaan jokaisen yhdistäminen vie aikaa melkoisesti, jos onnistuukaan.

Puron luhdissa selitystäni geneettisestä sukututkimuksesta ja erityisesti geenitesteistä kuunteli välillä hyvinkin hiljainen joukko testin jo tehneitä tai aiheesta kiinnostuneita. Tarkentavia kysymyksiäkin esitettiin ja toivoakseni onnistuin vastaamaan ainakin osaan niistä riittävän tyhjentävästi. Genetiikan yhdistäminen ei suinkaan ole yksinkertaista, eikä ainakaan yhden lyhyen luennon kautta opittavissa, joten jos jollain lukijalla, joka esitystäni kävi kuuntelemassa, on sel-

lainen olo, että asia ei auennut kunnolla, olkaakseen huoletti, olen itse puuhastellut asian kanssa jo 8 vuotta, eikä kaikki ole vielä kirjastunut minullekaan.

Päivä Purolla oli jälleen kerran antoisaa etäsukulaisten tapaaminen ja aika menee aina liian nopeasti. Taaskaan en ehtinyt keskustella kaikkien tuttujen kanssa, joten odottelen innolla jo seuraavaa tapaamista. Lupasin Kaarinalle, että jos innokkaita geenitestin tehneitä tai sellaisen tilaamista pohtivia jäi vielä lisätiedon kaipuuseen, niin järjestetään heille jossain vaiheessa jonkinmoinen lähiopetustilaisuus ihan konkreettisten tutkimusten avulla. Jos geneettinen sukututkimus kiinnostaa yleisesti muitakin sukuseuramme jäseniä, kannattaa tutustua oman paikkakunnan kansalaisopistojen tmv. tarjontaan. Sukututkimus- ja geneettinen sukututkimuskurssit on lisäntyneen kysynnän vuoksi otettu monen paikkakunnan kurssitarjontaan. Suomesta löytyy myös muutama erittäin asiantunteva kouluttaja, joka pystyy järjestämään kurssin esim. sukuseuran toiveesta. He järjestävät kurssit esim. Suomen Sukututkimusseuran kautta. Ja jos sopivaa kurssia ei oman paikkakunnan kansalaisopiston kurssitarjonnasta vielä löydy, sellaista kannattaa sieltä pyytää. Aihetta voi opiskella toki myös itse. Geneettisen sukututkimuksen oppaita on paljonkin tarjolla englanninkielellä ja suomeksi ilmestyi vuonna 2017 Marja Pirttivaaran kirja: Juuresi näkyvät-geneettisen sukututkimuksen ABC.

Geneettiseen sukututkimukseen liittyen Oulun Sukututkimusseuran tuella on Sari Karjalainen (e. Heimonen), joka on yksi geneettisen sukututkimuksen asiantuntijoista ja kouluttajista, perustanut FamilyTree DNA:n sivustolle Pohjois-Pohjanmaan DNA-projektin, joka tutkii DNA tekniikan ja perinteisen sukututkimuksen avulla alu-

een asutus-, suku- ja henkilöhistoriaa. Projektin erityinen kiinnostuksen kohde on tutkia vanhoja Pohjois-Pohjanmaan alueella 1500 luvulla olleita sukuja, joita esiintyy vanhoissa verokirjoissa. Alueen vanhin verokirja on vuoden 1548 nokkaveroluettelo. Jos jollakin lukioistamme on tehtynä jokin FamilyTree DNA:n testi ja perinteisen sukututkimuksen kautta löydetty sukujuuret Pohjois-Pohjanmaan alueella (sisältää Koillismaan ja Kainuun), olet tervetullut projektiin mukaan. Allekirjoittanut toimii projektin toisena vetäjänä. Tässä linkkiosoite projektiimme: <https://www.familyreedna.com/groups/pohjois-pohjanmaan-dn-aprojekti/about/background>

Geneettinen tutkimus tarjoaa paljon hauskaa väriä perinteisen sukututkimuksen sekaan. Suosittelen lämpimästi, koska tuloksista löytyy aina jotain yllättävää ja ainakin paljon uusia eläviä etäserkkuja. Sukututkimushan on aika usein menneitten sukupolvien tutkimista ja muistiin kirjaamista, geenitestien avulla näitä lankoja saadaan kerittyä nykypäivään myös sellaisista kaukaisemmista sukulaisista, joita ei ole vielä löytänyt. Testeistä ja testien hinnoista saa lisätietoa FamilyTree DNA:n sivustolta: <https://www.familyreedna.com/groups/finland/about/background>

Suosittelen käyttämään kyseistä testiyrittäystä siksi, että suurin osa suomalaisista testatuista ovat teettäneet testinsä kyseisessä yrityksessä ja siksi sieltä on mahdollista löytää enemmän geenisukulaisia kuin muista testeistä tarjoavista yrityksistä. Lisäksi kyseisen yrityksen tietosuoja vastaa suomalaista lainsäädäntöä eli sen käyttö on turvallista. Tervetuloa meidän innokkaiden geeniserkukujansa etsivien joukkoon!

Iloista syksyä ja talven odotusta kaikille sukuseuramme jäsenille!

SUKUTERVEHDYS SOTKAMOSTA!

TEKSTI: KAARINA LUKKARI

Vuosien vieressä ja omien sukuhaarojeni ollessa jo ns. loppuunkaluttu, teetin itselleni serkkutestin My Heritage-sivustolta talvipäivieni ratoksi. Tulosten saavuttua huomasin sen sisältävän lähinnä ”raketitiedettä”, joten pyysin Jaana Lukkaria (ollessa kotoisinkin Raketista) opastamaan hieman mitä DNA-tuloksista voidaan saada esille. – Niinpä kutsuin hänet jokakesäisille heinäkuun ”kesäpäivillemme” kertomaan ko. aiheesta laajemmallekin yleisölle. Tilaisuutemme ei kuulunut sukuseuramme suunnitelmiin, vaan oli paikallinen tapaaminen ja suvulla ei ollut väliä. Saimme kokoon kattavan edustuksen myös 1700-luvun Lukkarien alkusukuhaaroista lähtien muutamien muiden serkkujeni kanssa. Jos tilaisuudessa ei tullut julki miten henkilöt liittyivät sukuumme niin kerron tässä jälkeempään mukana olleille tiedoksi.

Mukana oli siis **Johan Johaninpojan s. 1674 ja 1.pson Carin Sopasen lapsien Annan s. 1709** (Sirviöt), **Carinin s. 1710**, jonka jälkipolviin äitini puolelta kuulun itsekin ja mukana olleet ”Eevalan” serkkuni. – **Johanin s.1674 ja hänen 2.psonsa eli Ingrid Mularin lapsien Heikin s. 1721, Esaiaksen s.1722 ja Matin s. 1730** jälkipolvina olivat loput, paitsi ei jotkut aviopuolisot. Mukana oli myös Vaarankylän Lukkarissa 1600-luvun lopulla asuneen ja silloisten suurten nälkävuosien aikana kuolleen **Hannu Lukkarin jälkipolvina** Korhosten kautta.

Yhtenäisten isompien tilojen puutteessa valaistiin DNA-tutkimusta Puron vanhassa luhtiaitassa pariin otteeseen kahvittelujen ja makkaranpaistojen lomassa, siitä kiitos Jaanalle ja kaikille osallistuneille. Itselleni kävi

Kaarina Lukkari

kuten aina ennenkin etten ennätä itse seurata mitään kovin kauaa aikaa, joten ajatuksena itää josko kokoonnuttaisiin asiasta toisissaan kiinnostuneiden kanssa uudestaan ainakin ensi kesänä, jolloin olisi tehty toivottavasti jo useampia DNA-tutkimuksia. Kiinnostuneet ottakoot yhteyttä ensi kesään mennessä (klukkari.lukkari@gmail.com).

Tässä näytteeksi hieman lainausta ja omia tuloksiani My Heritagelta kautta tilatusta DNA-serkkutestistä, jonka saa aika edullisesti ja pääsee sisään aiheeseen.

Etnisyysarvio (Lainaukset DNA-tulosten sivulta)

”Eri puolilla maailmaa olevilla alueilla on ainutlaatuisia geneettisiä ominaisuuksia, jotka alkuperäisen väestön jälkeläiset jaka-

vat. Tutkimus on osoittanut, että väestöjen siirryttyä alueelta toiselle, nämä ominaisuudet erottivat ne selvästi muista. Voitiin määrittellä kullekin alueelle tyypillinen geneettinen malli.

Kun saamme DNA-datasi, vertaamme sitä kaikkiin näihin malleihin saadaksemme selville kuinka paljon DNAtasi tulee miltäkin alueelta. Etnisyysarvioksi, ”Kaikki etnisyydet”-näytössä, näytämme kaikki alkuperäsi liittyvät alueet. Voit katsoa, kuinka monta prosenttia DNAtasi tulee miltäkin alueelta. Mitä suurempi prosenttiosuus on, sitä luottavaisempi voit olla tuloksen oikeellisuuden suhteen. Jotta näet kaikki maailman alueet vertaamme DNAtasi myös niihin, joiden kanssa sinulla ei ole osumia, klikkaa ”Kaikki tuetut etnisyydet.

Etnisyysarvioksi — joka on erittäin tarkkojen tilastollisten algoritmien tulos — on edelleen arvio. Jotkut globaalit väestöt tuottavat samantyyppisiä tuloksia johtuen kes-

kinäisestä läheisyydestä ja väestöjen sekoitumisesta.”

Esimerkkinä minun DNA-osumieni etnisen jakauma tällä hetkellä n. 17 000 osumasta:

Etnisyys	Osumien määrä	Etnisyys-tulokseni
Suomalainen	99,2%	14 014
Japanilainen	0,8%	11
Skandinaavi	0%	4 849
Irlantilainen, skotti ja walesilainen	0%	1 834
Pohjois- ja länsieurooppalainen	0%	1 529
Baltti	0%	1 421
Englantilainen	0%	1 234
Itäeurooppalainen	0%	1 135
Balkanilainen	0%	454

lista jatkuu ...

Purolan tilan ensimmäinen asukas 1760-luvulla oli sotilas Pähl Hytwönen perheineen. Lukkarit ostivat tilan 1820-luvun lopulla. Luhtiaitan rakennusvuosi ei ole tiedossa, mutta ainakin se on 1800-luvulla. Hirret on merkattu kahteen kertaan. Puolet hirsiosasta siirrettiin naapurisiin veljesten jakaessa taloa 1920-luvulla. Monta sukupolvea nähnyt luhti on kunnostettu monenmoiseen kesäkäyttöön ja yläkerta toimii kotimuseona, jossa suvun vanhoja huone- ja käyttökaluja sekä lakkautettujen kyläkoulujen kirjoja ja muita muistoja.

DNA-OSUMAT

”Me ihmiset olemme luultua enemmän samankaltaisia. Kaikilla ihmisillä on 99.9% yhteistä DNA-ketjussaan. Ainoastaan loppu 0.1% vaihtelee henkilöstä toiseen.

Tällä sivulla ovat DNA-osumasi: nämä ovat ne henkilöt, jotka ovat todennäköisesti sukulaisiasi (läheisiä tai kaukaisia), koska heidän ja sinun DNAssasi on merkittäviä yhtäläisyyksiä sen 0.1%:n puitteissa. Jokaisen DNA-osuman kohdalla sivu näyttää mahdollisen sukulaisuuden teidän välillä, pohjautuen sen DNAn määrään ja luonteeseen, jonka jaat tämän henkilön kanssa. Jos osumallasi on sukupuoli, voit tarkastella sitä ja päästä paremmin siihen millä tavalla olette sukua. Suosittelemme, että otat yhteyttä DNAsi kärkeosumiin vaihtaaksesi tietoa siitä kuinka saatatte olla sukua keskenänne.”

DNA-osumieni määrä maittain tällä hetkellä tehdyillä serkkutesteillä My Heritagesssa, joita se mainostaa ja tarjoaa n. 60-70 e hintaan. Mukana osumissani ei liene yhtään muuta Lukkari-sukuun kuuluvaa Lukkaria, joka olisi teettänyt dna-tutkimuksen My Heritagesssa tai jakanut sen. Muutamilla näyttää olevan kytköksiä kaukaisempaan Lukkari-sukuun jossain sukupolviensa varrella. Osumani tulevat ilmeisesti enimmäkseen esiäitien sukujen kautta. - Toinen ukkini, Kuopiossa v. 1898 syntynyt Ivar Hakkarainen toi mukanaan Savon Lohilahdelta 1700-luvulla asustelleeseen Hakkarainen-sukuun liittyvien geenit, jota kautta osa osumistani myös tulee. Tunnistamani ”etä-serkkujeni” määrä nyt jo yli 17 000 osumasta on n. 10 henkilöä.

DNA-osumia löytyy minulle maittain seuraavasti:

Suomi 7 498, USA 2 414, Ruotsi 1 488, Norja 573, Kanada 127, Iso-Britannia 119, Australia 73, Saksa 68, Venäjä 54, Tanska 35, Espanja 31, Sveitsi 22, Alankomaat 21, Viro 21, Irlanti 14, Ranska 12, Itävalta 12, Belgia 12, Uusi-Seelanti 12, Latvia 8, Thaimaa 5, Italia 4, Tsekin Tasavalta 4, Yhdistyneet Arabiemi-raatit 3, Valko-Venäjä 3, Ukraina 3, Portugali 2, Kypros 2, Luxemburg 2, Israel 2, Brasilia 1, Serbia 1, Islanti 1, Tansania 1, Kiina 1, Kreikka 1, Singapore 1, Malta 1, Turkki 1, Monaco 1, Japani 1, Slovakia 1, Chile 1, Liettua 1, Meksiko 1, Nepal 1, Kazakstan 1.

Esimerkki DNA-tuloksista My Heritagesssa, jotka esim. kaipaavat selityksiä!

Henkilön nimi N.N. Ikä: 70v.

Arvioidut sukulaisuussuhteet : Isotäti, 1.serkku yhden polven takaa - 2.serkku
DNA-osuman laatu

Jaettu DNA 4,0% (290,7 cM) ?

Jaetut segmentit 22 ?

Suurin segmentti 23 cM ?

Ilmainen siirto My Heritage-sivustolta Family Finderiin toi uusia ”etäserkkuja” n. 10 000, joissa vain Jaanan perhe ja Korhosten sukututkija tunnistamiani henkilöitä, joten ei hirveän yleistä ole DNA-testien teko ollut Lukkari-suvullamme. Maksamalla 19 dollaria Family Finderissä saa siitä näkyviin enemmän tietoja. Alla linkki ilmaiseen siirtoon.

<https://www.familytreedna.com/autosomal-transfer>

Kuinka Pohjois-Savo asutettiin

TEKSTI: JAANA LUKKARI

Santeri Rissanen kirjoitti Iisalmen ensisen pitäjän historiassa 1927, kuinka Pohjois-Savo aikanaan asutettiin.

”Savon asuttajat, Savon kantakansa, olivat kalastajia, metsästäjiä ja kaskenpolttajia. He tarvitsivat laajoja liikkumisaloja ja alkoivat tunkeutua uusia riistamaita hakien ensin länteen ja itään sekä sittemmin pohjoiseen. Näin tuli Savon pääosa jo keskiajalla vakinaisesti, joskin harvaan asutuksi.

Koko laaja Pohjois-Savo oli näinä aikoina vielä ”lapinkorpena” synkkänä salona, jonne savolaisten jaloista väistyneet lappalaiset olivat siirtyneet metsästämään ja kalastamaan. Mutta kun asutusto laajeni, kaskialat tiheniävät, riista metsistä ja järvistä väheni ja elinehdot kävivät vaikeammiksi, alkoivat suursavolaiset etsiä itselleen uusia alueita ja suuntasivat matkansa vesistöjä myöten pohjoiseen ”lapinkorpeen”. Näin alkoivat savolaisten eräilyt Pohjois-Savoon.

Näiden savolaisten eräretkien arvellaan alkaneen jo 1300-luvulla. Niitä tehtiin vanhan Juvan, Rantasalmen, Joroisten ja sittemmin Pieksämäen pitäjien tahoilta, ensin etelämmäksi ja sitten yhä pohjoisemmaksi.

Eräältä paikkakuntalaiselta kuulemani vanha polvesta polveen kulkenut kansan muistinnainen on näistä savolaisten eräkäynneistä kertonut seuraavaa:

”Erämatkalle lähdettiin jo kevätkesästä. Sitä parempi, kuta aikaisemmin päästiin lähtemään. Viimeistään piti kuitenkin olla matkavalmis heti Pietarin messun jälkeen.

Matkalle lähti tavallisesti nuoria ja keskiikäisiä miehiä. He olivat jo talvella sopineet matkalle menosta. Oppaaksi ja johtajaksi pyydettiin joku iäkkäämpi, kokenut erämies. Naisia ei otettu mukaan.

Matkavalmistukset suoritettiin pitkin kevättälveä. Eräveneeksi valittiin tai valmistettiin kantava, tilava ja luja, mutta kepeäsuotuinen vene. Verkot ja nuotat paikattiin, keihäät ja jouset kunnostettiin ja eräkirveet tahkottiin. Mukaan otettiin myös siemenviljaa, suoloja ja välttämättömmimpiä taloussiineitä.

Kun kaikki oli valmista ja lähtöpäivä kässissä, kokoontuivat kaikki eräveneet, kuskakin useita miehiä, sovittuun paikkaan ja niin alettiin pitkä ja vaivalloinen matka kohti pohjoisia vesiä. Veneet seurasivat toisiaan, sillä pahimmissa virta- ja koskipaikoissa tarvittiin usein koko miesjoukon apua.

Kun oli tultu ensimmäiselle takamaalle, jäivät joukosta sen omistajat sinne. Toiset jatkoivat matkaa omille eräalueilleen. Usein takamaat olivat lähellä toisiaan, mutta usein oli niiden väliä monta päivänmatkaa.

Takamaille tultua alkoi ahkera työ. Talven aikana rappeutuneet kalasaunat olivat korjattavat. Edellisenä kesänä kaadettu kaski oli poltettava ja vilja siihen kylvettävä. Näiden kiireisimpien töiden jälkeen oli alettava metsästys ja kalastus. Tapion ja Ahdin antimien kokoaminen.

Metsänriistasta pyydettiin enin oravia ja lintuja. Oravia ammuttiin tylppäpäisellä nuolella, ettei nahka rikkoutuisi. Lintuja pyydettiin ampumalla ja loukuilla. Mutta metsästettiinpä muitakin otuksia. Halutuita olivat ketut, näädat, majavat, ahmat, saukot ja kärpät. Näiden turkikset näet arvokasta kauppatavaraa. Susia varten kaivettiin susikuoppia. Hirviä ja peuroja oli vielä laumoittain eikäpä karhukaan ollut harvinainen vieras.

Eläinten nahkat kuivattiin kalasaunan

ympäristössä. Niitä kertyikin suotuisina metsästyskesinä useita kihtelyksiä. Syötävä liha suolattiin taikka kuivattiin. Syyspuoleen kerättiin metsoja ja teeriä kotiin vientiä varten. Niitä säilytettiin jossakin läheisessä kylmässä kallioluolassa tai rotkossa ripustettuina.

Kalastusta harjoitettiin nuotalla, verkoilla, rysillä ja katiskoilla. Saalis oli hyvä. Kalaa oli niin paljon kuin vain ottaa halusi. Pienimmät kalat käytettiin heti ravinnoksi. Suuremmat suolattiin ja kuivattiin. Kuivatavia kaloja oli niin runsaasti, että piti kuivausta varten rakentaa erikoiset telineet. Ne olivat haasioiden tapaisia. Kalansuomuksia kertyi rannalle kalasaunan läheisyyteen suuria kasoja.

Seuraavaa kesää varten oli vielä kaadettava kaski. Kaskimaiksi valittiin jokin päivänpaisteinen rinne. Kaskaista kaadettiin vain pienimmät puut. Suurempia ei kaadettu, vaan lyötiin niihin kirveellä pykälää, että puut alkoivat kuivua.

Vielä oli erämiehen tehtävänä kantaa takamaillaan olevista lappalaisilta veroa. Verona oli turkiksia tai kuivattua kalaa. Sitä kannettiin lappalaisperheen ”pääluvun” mukaan tai sen mukaan, minkälainen lappalaisilla oli ollut saalis. Tavallisesti lappalaiset olivat hyvin tinkaisia tai ruikuttelivat saaliinsa niukkuutta. Jos takamailla oli useita lappalaisia, käskettiin näiden tulla tutun Rahasjärven, Kantilammen tai Hyyrilammen luo veroaan maksamaan.

Kun kaskivilja tuleentui, leikattiin se mukaan otetuilla sirpeillä ja puitiin kalasaunassa. Viljaa, ohraa, saatiinkin runsaasti. Muheamultainen päivärinnekaski kasvoi näet hyvästi.

Kun yökylmät, sateet ja syysmyrskyt alkoivat, alettiin valmistautua kotimatalle. Kesän saaliit koottiin kalasaunalle. Osa viljasaaliista, varsinkin jos se oli ollut runsas, jätettiin talteen seuraavaa kesää varten. Sitten alettiin

odotella kauemmaksi menneitä erämiehiä ja liittyttiin paluumatkaa varten heihin.

Ne eräilijät, varsinkin nuoremmat ja seikkailunhaluisimmat, joilla ei ollut vielä takamaata tai jotka halusivat yhäkin parempia saalismaita, ulottivat erämatkansa kauas tuntemattomille tienoille. Jos joku seutu heitä miellytti, jäivät he siihen, rakensivat kalasaunansa, ottivat takamaansa – Oravimetsänsä ja nuotta-apajansa – ja alkoivat käyttää hyväkseen erämaanautintaansa. Jos he eivät tavanneet mieluista paikkaa, jatkoivat matkaansa. Kun venematkan keskeytti vesien välinen ”Kannas”, vedettiin vene puutelojen avulla tavaroineen tämän ”telataipaaleen” ylitse tai jätettiin vene johonkin suojaiseen lahteen ”Veneheittoon” ja ”taivallettiin” tavarat toisen oudon ”Löytänän” järven tai lammen rannalle. Jos seudut siellä miellyttivät ja järvi oli kalaisa sekä salo riistarikas, tehtiin kyly jonkin ”Saunalahden” tai ”Saunaniemen” rannalle ja alettiin eräelämä.

Mutta salokin vaati monesti veronsa. Erämiehistä saivat näet monet hautansa kaukaisilla takamaillaan. Minkähän otti Ah-ti, mikä kaatui kontion kourissa, minkä tappoi tauti ja minkä muu surma sorteli, ampui nuolellaan vaaniva lappalainen tai keihästi toinen kateellinen erämies. Korpi vaati kovaa miestä ja kohtaloon alistumista.

Mutta kun erämiehet syysmyöhällä runsaan saaliin keralla kotiutuivat, oli siellä suuri ilo. Olivathan verorahat voudille valmiina ja kotijoukoille leivän jatkoa pitkäksi ajaksi.”

Paitsi edellisen kansanmuistannaisen mainitsemia metsästystä, kalastusta, kaskeamista ja lappalaisten verottamista, harjoitettiin eräretkillä myöskin tervanpolttoa ja raudanvalmistusta, missäolosuhteet sen sallivat.

Etteivät savolaisten eräilijöiden ja lappalaisten välit olleet aina niinkään hyvät, on jo edellä kerrottu.

Kun Pohjois-Savon seudut näyttivät olleen noina aikoina varsinaisten heimoalueiden ulkopuolelle jääneitä, kenellekään kuulumattomia, heimojen liikunta-alueita, käyttivät savolaiset, samoin kuin hämäläisetkin tätä hyväkseen ja, ottamalla itselleen niin laajoja takamaita kuin mahdollista. Niinpä esimerkiksi metsäalueen suuruutta määrätessä käytettiin mittana ”päivämatkaa” eli niin paljon kuin mies voi päivä-

sä kävellä. Tämä päivämatka vastasi kuutta vanhaa peninkulmaa. Samalle omistajalle saattoi kuulua metsää useitakin päivämatkoja. Kalastusalueita määrättiin yleensä käyttämällä sitä periaatetta, ettei toinen tullut toisen tielle eikä toisen apajille. Paitsi yksityisiä kaskia, käytettiin takamailla myös yhteisiä kaskia, joissa voivat olla osallisina kaikki saman kylän takamaiden kaskeajat.”

Martti Lukkari

Martti Lukkari on syntynyt 1948 Kemijärvellä ja hän on asunut pitkään Norjan Skienissä. Martti lähetti Aini ja Einari Lukkarin perheestä valokuvan, joka on otettu Kemijärven Vuostimossa kesällä 1951. Siinä ovat vanhempiensa kanssa sisarukset Arne, Paavo, Maija-Liisa, Martti ja Sirkka. Seppo ja Sisko puuttuvat kuvasta, koska he eivät olleet vielä silloin syntyneet. Nuorin sisarus Sisko Nikula e. Karila o.s. Lukkari on voittanut aikanaan ilmapistoolin Lapin mestaruuden ja sijoittunut SM-kilpailussa toiseksi.

Martti on työskennellyt laivahitsaajana. Hänellä on avoliitostaan lapset Raimo Andre Jensen ja Marion Lukkari Arnesen.

**Martti Lukkari sisaruksineen
1950-luvulla.**

Tuotteita myytävänä

Sotkamon Lukkari-haaran sukukirja 50 € / kpl

Julkaistu heinäkuussa 2013. Sisältää suvun ensimmäisenä Sotkamossa asuneen kantaisän kirkkoherra Mansuetus Jacobin (s.noin 1580) jälkeläisiä nykypäivään saakka. Sukutauluissa yhteensä yli 10 000 nimeä. Kirjassa noin 200 sivun tekstiosuus Sotkamon historiasta, sukututkimuksesta, suvun tarinoista. Valokuvia kirjassa on yhteensä noin 350.

Pohjois-Savon Lukkariset sukukirja 40 € / kpl

Julkaistu heinäkuussa 2015. Käsittää Ylä-Savon sukuhaarat joita on kaksi eri haaraa ja ovat levinneet Nilsiä ja Varpaisjärven alueelta mm. Iisalmen seudulle, sieltä Kiuruvedelle ja Pie-lavedelle sekä Juankoskelle, Siilinjärvelle. Henkilöitä yli 10 000

Keskisen Suomen Lukkariset sukukirja 40 € / kpl

Julkaistu joulukuussa 2017. Käsittää Kangasniemen Synsiälän Kokkoniemestä syntyneet haarat, sukua on Kangasniemen lisäksi Mikkelissä, Joutsassa, Leivonmäellä, Toivakassa, Lau-kassa, Hirvensalmella. Ns. Saarijärven haaraan kuuluvat Uuraisten, Multian, Petäjaveden, Äänekosken ja Jyväskylän seudun Lukkariset. Kirjassa olevat Suonenjoen seudun Lukkariset kuuluvat alueellisesti Pohjois-Savoon. Henkilöitä kirjassa on yli 9000.

Isännänviiri 4 metrinen tai 5 metrinen 65 € / kpl

Isännänviiri valmistetaan samasta laadukkaasta kankaasta kuin Suomen liput. Värit kestävät niin sateessa, auringossa kuin pakkasessakin

Pöytästandaari 32 € /kpl

Tuotteet voi tilata sukuseuran sihteeriltä Pekka Lukkariselta sähköpostilla pekka.lukkari-nen@pp1.inet.fi tai puhelimitse 0400- 460 494

Huom. tuotteiden hintaan lisätään toimituskulut
Tuotteita myydään myös sukukokouksissa

Lehdistä saksittua

SiiPein Järven Pesiksen miesjoukkue jätti Ykköspesiksen runkosarjassa häviten Kempeleen Kirille kaksi pistettä. SiiPe selviytyi sen jälkeen Superpesiskarsintaan suoraan kolmella voitolla Vähäkyrön Viestistä. Lopulta Haminan Palloilijat ja SiiPe taistelivat Superpesis paikasta, jonka SiiPe sitten voitti. Nousun ratkaisijana oli kainuulaislähtöinen tehojokeri Kimmo Lukkari. Hän voitti Ykköspesiksen 2019 runkosarjan kotiuttaja- eli lyöjätilaston ylivoimaisesti.

19.7.2018

Uutis-

Peli voitokasta vaikkei aina kaunista

Ykköspesis: SiiPen miehet porhaltavat sarjakärjessä

PESÄPALLO

Rpo Lemmi

SiiPein Järven Pesiksen miesjoukkue jätti Ykköspesiksen johdossa voitettaan loppuvuodon molemmat pelinsä.

Toisin Vähäkyrö piti SiiPeä niin tukilla kotkentällään, että kahden pisteen voitto lähti Savoon supervuoroparin jälkeen jaksolla 2-1.

Supervuoropari meni 1-0 SiiPelle. Ratkaisevin voitto-juoksuun iski yksökappaleita, yhteensä 1+3 juokosta sivaltanut Samu Valminkainen.

Vähäkyrö vei avausjakson 8-5 ajollistokimmarin iskenneen Juuso Keski-Koukkarin johdolla, mutta toisella jaksolla vei SiiPe 7-3 tiivistettyään tillo- ja sisäpeleitä. Tehojokeri Kimmo Lukkari iski yhteensä viisi juoksuja ja kimmappalee tukasi sarjan johtokammandun uusintaisesta.

Pitkään toipilaana ollut Eemeli Paldanius palasi pelikentälle hyvävireenä ja yhti kaksospallinolle.

Sunnuntaina SiiPe sai uudeen hyvenään sisästä kotkentälleen Lievestuoreen Kirin. Nyt vastustajal- la oli täysi miehitäto koossa, mutta SiiPein oli ottanut opikseen edellispelellä sarjapisteiden menetyksestä leppäsiunna varoksi. Avausjakson

Hurjavireinen Kimmo Lukkari tuulettaa toisen jakson voiton SiiPelle ratkaissutta kannariana Lievestuoreen kolmosvahti Jori Heikkisen ottelessa lipilyöntipallon noutoa Mantun montusta.

SiiPe voitti 5-1. Ratkaisijana oli ensimmäisessä vuottoparissa kannarin ja juoksuun iskenyt Toni Toivainen. Hänehti on odoottettua sisäpelitehosen nousua edellisjakoiden tasolle. Ulkokentällä mies on kaksovahtina yhti luotettavuuden periltävä.

KUN TOISELLE jaksolle SiiPen peli kaantui ja sarjajumbo Lievestuore paransi otettaan, katosi joukkueiden selkeä tasoero. Pelin yksitöistähti

olleen Khan Miika Keski-Petäjän hempaistua hienosti leikkurilyöntin kaksospooleen moittuun kimmassa vuoroparissa meni Kisa yllättäen johtoon.

Toisin se kävi jo avausvuoroparissa johdossa koti joukkueen polttolinjan hapsaillessa, mutta jokerslyödi Kimmo Lukkari ja Otto Hoffman kulttasivat SiiPen takaisin johtoon.

Kimmo Lukkari tarvittiin Kisan toisenkin johdon ensimmäisistä. Sen hän teki

hienosti, kun kiertäminen lyöti painut kaksospoolella matsemissä 1+1 juoksuun edestä. Lähetä piti, ettei Lukkari tuonut peitrojontaja Perttu Westersundin yllätyserkistä tuplajoukkoa syökseen, jaksu päättyi SiiPen voitoksi 6-4, kun Kisa ei pystynyt tasottavalla sisävuorollaan vastaamaan. Se menetti ehkäisijäkarsa Keski-Petäjän kannurilyöntin jälleen.

SiiPeistä palkittiin yhteensä 1+4 juoksuja takanut Kim-

mo Lukkari. Kaksokappale meni sataprosentilla teho la lyönteille Toni Toivainen. Molempien joukkueiden fuikkarit, Miika Keski-Petä ja Ju Pe Teemu Kimmen, esittivät taas mallikaa ulkopelää.

KOSALTA ei löydy muuta Keski-Petäji tasoisia pelaajia, run SiiPen vahvuutena on joukkueen tasaisuus. Enää ei o viime kausien heikkouksia lenneltä, joita vastustajat rokkivat koto joukkueen tappiok.

Näppä SiiPe ei ole jään yhdessäkään ottelessa liiri pöytä ja mitukkoja 1-2 -ra peitoa on vain yksi. Kahte edellisissä joukkueellia tissa vaihteessa tappiopotte paritelli.

Työelästä ei SiiPen p ole, koska se aiheutelee vii vastustajien imokkaan. Joukkue syntyy koiden virittisa en karsissa pariakymppillee mutta antaa siltäma belian mallien, ei tosin enää koto lakaasta kaksimieheen etu-takamiehin aritusta. Kotti tukalet ovat yhti muttamä kilyy sarjanauulle.

Wikinloppuna SiiPe mi kuu otteiden tuiplokelimissa Pöytäin ja jokioisten viciaa Minse PP tuke: Tarmooie kääntösuun Martule turtia 26,7. Pelillä on suuri m kilyy sarjanauulle.

Petri Lukkarinen: On meillä kyllä upea järvi

Poikkiuinti: Urakka päättyi trumpettifanfaarin säveliin.

Konttiolahti
Roosa Pelkonen

Maanantaina alkanut Höyhtäläisen poikkiuinti päättyi perjantai-ilta-päivällä juhallisiin tunnelmiin. Noin viiskymmentä kilometriä viidessä päivässä ollut ravintoloitsija Petri Lukkarinen saapui maailmans Konttiolahden satamaan, mihin oli suunniteltu aika tulla mukaisesti. Uimari nousi rantahiekkalle trumpettifanfaarin sävelten ja ainakin satapäisen yleisön aplodien saattelemana.

– Terveisiä Pohjajärven Marton vaarasta! Hyväntuulinen ja hyvävoimainen Lukkarinen nauratti yleisön kovalle naurulle kahlatesiaan.

Heti rantavälillä hänet kukkittiin sekä nimettiin Pohjois-Karjalan ketsinimestareiden kunniajäseneksi ja Pro Höyhtäläisen nimeltä Höyhtäläisen vetehiseksi.

Semivuoron saatuaan Lukkarinen kuvattiin oloaan todella il-

Pohjoisessa oli tosi sameaa vettä. Konttiolahden satamaa lähestyessä vesi alkoi kirkastua ja alta paljastua hienoa hiekkapohjaa.

Petri Lukkarinen

Pro Höyhtäläinen -yhdistyksen puheenjohtaja Kirsi Karhio seppelöi poikkiuinnista kunnialla selvinneen Petri Lukkarisen.

kutuneeksi.

– Olen ilkkunut varsinkin siitä, että olen saanut tavata paljon upeita ihmisiä tämän viikon aikana, ja on meillä kyllä upea järvi, hän huokaisi.

Lukkarinen muistutti vastaanotto-ohjelmassaan heti urakkansa päättyneeksi, ettei poikkiuinti ollut vain hänen soolosuorituksensa.

– Minä olin tietysti projektin näkyvin osa, mutta taustalla on ollut erittäin hyvä ryhmäpöhinä. Esimerkiksi reittipäällikkö Matti Pihlalle oli suunnitellut toimivan

reitit niin, että pisimmät matkat teitettiin ensimmäisinä päivinä ja viimeiselle päivälle jäi utavaksi enää reilut seitsemän kilometriä. Onnistunutta voimanjakoa kuvaa hyvin se, että vielä viiden-tenäkin ultiipäivänä Lukkarinen saavutti osan etapistaan jopa pari tuntia aiemmin kuin aiemmin.

– Meille oli sovittu ruokatuokio yhteisen saareen, ja perille päästyämme herättimme enääntämme päivänlta, Lukkarinen virnistää ja vakuuttaa, että vatsat saatiin täyteen karjalampirakkaa hetimiten yllättävän tilanteen jälkeen.

Osaansa kirkkoista sulvat muurin maissa myös viinitilaisuutteenneet ja turvanneet soittajat sekä rekkikunnan huoltamiesistä vastannut kettinimestari Anssi Riihimäki.

– Harjoitusta tuntuu nyt erittäin kireyttä, mutta en saanut missään vaiheessa mitään krapppia. Anssi tarjosi magneettia aina tarvittaessa ja piti muutenkin hyvää huolta, Lukkarinen kehui.

Höyhtäläisen poikkiuinti alkoi maanantaina Järven pohjoispuolella, Martonvaaran lämpäläisillä. Pitkä reitti päättyi Petri Lukkariselle järven kahdet kanavat.

– Pohjoisessa oli tosi sameaa vettä, eikä nähtyn siellä edes ojentanut käteni kämmeneen asti. Konttiolahden satamaa lähestyessä vesi alkoi kirkastua ja alta paljastua hienoa hiekkapohjaa, hän kuvaili.

Nykyisin pääkaupunkiseudulla asuva Lukkarinen on kotonaan Pohjois-Karjalasta, ja hän tuntee Höyhtäläisen sekä lapuutensa kotijärvenä että alkutaistien kestävyystopauksena. Lukkarinen ja hänen johtamansa Olo-ravintola toteuttivat poikkiuintireppäisen yhteistyössä Pro Höyhtäläisen kanssa, ja sen tausta-ajatuksena oli havahduttaa ihmisiä pitämään parempaa huolta Suomen vesistöistä.

Poikkiuinti ohjelmoituneen kuuluu Suomi 100 -juhlavuoden viralliseen ohjelmaan.

Petri kuuluu Sotkamon Lukkareihin ja on Sotkamon Lukkarit sukukirjassa.

Jari Lukkarinen kuuluu Kangasniemen sukuhaaraan ja hänet löytää Keskeisen Suomen Lukkariset sukukirjasta.

6 Elämän lanka Soisalon 7.7.2011

Va. johtaja Jari Lukkarinen tunnetaan energisena perheenjohtajana ja Mäkeläisten omistajana Keskeisessä Suomessa.

Maanläheinen lääkärimies viihtyy kotiseudulla

Matti Mäkelä

Leppöterästä ”viihtyneeksi” lääkäriksi on tullut Jari Lukkarinen viikoksi vierailemaan Elämän lanka -lehdessä. Suomalaisessa ja Keskeisessä Suomessa.

– Niitä se aikoo, kun vierailemalla on lämpöä otella ja muutamalla joulun tullen lähtenyt 40-vuotias lääkäri on täällä.

Jari Lukkarinen on mies, jota ei ole koskaan haastettu kukaan kumpunkin leppöterästä, mutta kukaan ei olekaan. Täällä Lukkarinen on muutama vuorokautta kotona leppöterästä, mutta aikoo mennä tänne joulun aikaan. Keskeisessä ja vierailemalla on lämpöä otella ja muutamalla joulun tullen lähtenyt 40-vuotias lääkäri on täällä.

– Olen ollut Suomessa, Leppöterästä on vierailemalla on lämpöä otella ja muutamalla joulun tullen lähtenyt 40-vuotias lääkäri on täällä.

– Ja mikäli se on ollut muutamalla joulun tullen lähtenyt 40-vuotias lääkäri on täällä.

”Kunpa tämän elon huikean arvon muistaisi jokapäiväisessä elämässä.”

Perhe johtaa kotia vierailemalla on lämpöä otella ja muutamalla joulun tullen lähtenyt 40-vuotias lääkäri on täällä.

– Arvostin, että 80 % vierailemalla on lämpöä otella ja muutamalla joulun tullen lähtenyt 40-vuotias lääkäri on täällä.

Lukkarinen on leppöterästä vierailemalla on lämpöä otella ja muutamalla joulun tullen lähtenyt 40-vuotias lääkäri on täällä.

– Arvostin, että 80 % vierailemalla on lämpöä otella ja muutamalla joulun tullen lähtenyt 40-vuotias lääkäri on täällä.

Perhe ja Mäkeläiset vierailemalla on lämpöä otella ja muutamalla joulun tullen lähtenyt 40-vuotias lääkäri on täällä.

– Arvostin, että 80 % vierailemalla on lämpöä otella ja muutamalla joulun tullen lähtenyt 40-vuotias lääkäri on täällä.

– Jotain tuolla sisällä liikahtaa, kun mökin riukka tulee näkyviin.”

– Arvostin, että 80 % vierailemalla on lämpöä otella ja muutamalla joulun tullen lähtenyt 40-vuotias lääkäri on täällä.

Kaskinauriit

Näin kertoi Kotalan Riikka-mummu kaskenpoltosta ja nauriinkasvatuksesta:

”Kaskimuaks katottiin enimmäkseen semmosta hyvännäköstä lepikkota ja saehan siellä olla mäntyjäkkii ja kuusia seassa. Semmosen vaikkapa puolen hehtaarin alannii jos aakasivat tai hakkasivat kaskee, niin siinähan sopi paljo jo kasvamaan naurista. Eihän siihen aikaan sillä puulla ollu mittään arvoa. Sitä vuan poltettiin sillä laella. Siitä tuli sitten hyvvee lehmän laejunta. Lehmät siinä tykkäs olla sitten kun seoroova kesä tuli ja nauriit oli siitä poes viety. Se kasvo niin hyvästi heinee niin se oli lehmille erikoinen laejunkohta. Toisinaan jäi sillä lailla, että sitä eivät antaneetkaan lehmänlaetumeks vuan siihen rupesivat peltoo tekemään. Niinpähän sieltä ne kannot loppu poekkeen ja siihen tuli pelto sitten.

Kesällä tai jo kevväällä hakattiin semmonen mieluiseks katottu mehtä. Ne puut jätettiin kuivamaan siihen niin, että ne jäivät kaikki yhtäänne päin. Ne kuivuvat siinä sen kevvään ja sen kesän ja seuraavana kesänä vasta poltettiin se kaski. Se pantiin yksinkertasesi tulleen niin, että ne puut palo ja se muapohja palo ihan mustaks. Mutta aena siihen jäe semmosia palamattomiakii paekkoja. Ne palamattomat puut kerättiin semmosiin kohtiin, jossa oli vielä palamatonta muata ja syytettiin siihen palamaan. Semmosilla pitkillä puilla ne vieritettiin. Sitä sanottiin viertämiseks, kun ne vieritettiin ne palamattomat puut ja kekäleet siihen kohtaan, jossa ei ollu vielä mustoo muata ja syytettiin sitten siinä tulleen.

Sitten kun se oli kokonaan mustana se

alue, niin se kynnettiin semmosella erityiselä uatralla. Se oli toesenlaenen kun peltouatra. Se palouatra, jolla kynnettiin se kaski oli semmonen, että minä nyt en ossoooken selevittee. Tuon verran oli raatoo siinä käressä joku viistoesta senttiä ja semmonen kakshuaranen oli se kärki. Ei kait sillä kovin kummoo se muokkuu ollu. Se näytti vuan, että siihen ei tullu muuta kun reikiä siihen muahan. Mutta nauris nyt ei kovin paljoo tarvihte sitä multoo, kun se ruppee kasvamaan.

Ennen sitä kyntämistähän se mua ensin rovitettiin. Sinne jäi vielä niitä semmosia isoja puita ja kekäleitä, jotka eivät ennee palaneet. Sitä sanottiin rovihtemiseks, kun ne kerättiin läjjiin ne hiilet ja palamattomat kekäleet. Niitä isoja puita, jotka jäivät palamatta sanottiin palorantteeks. Niistä rantteesta tehtiin aeta siihen ympärille ja muuta aetoo lisäks, että sinne ei elläimet piässy sitä naarista syömään. Kun siellä oli elläimiä laitu-mella. Sitten kun se aita purettiin aikanaan poikkeen, ne puut vietiin pihhaan poltettavaks.

Oon minäkii ollu niitä puita viertämässä niihin läjjiin ja rovihtemassa sitten kun pantiin ne hiilet ja isot kekäleet poekkeen, että siihen sopi sitten kylyvämään. Sitten kun se oli puhas kaekesta sitä ruvettiin kyntämään ja kylyvämään. Sylykemällähän se kylyvettiin. Se naarin siemen pantiin suuhun ja siten pytyh tuolla lailla sylettiin ja semmosella raataharavalla sitten ruaputettiin, että nepeitty ne siemenet ja siitä se nauris elämäsä sae alakuun ja hyvin hyvästi kasvo. Jätettiin kasvamaan ne sinne.

Sitten kun syksyllä mäntiin sinne, niin siellähän oli niin kommeeta naariita, että

syntypä niitä ruveta nyhtämään. Käytiin siellä kesän varrella kahtomassa, että jos oes sattuna jo tulemaan joku nauris. Sinne männessä vuan nokkeutu heleposti kun siinä aetana oli niitä nokisia puita. Ykshän sille usseennii män ja toiset ootti kun se alako heitellä sieltä niitä nauriita. Meillä oli veitet matkassa ja niillä sitten jältettiin.

Voe, että ne oli kauniita ja makkeeta ne nauriit. Niillä oli omat nimet kun niitä oli niin monen näkösiä. Niissä oli punasia ja valakeeta ja semmosia kirjavia. Mikä se oli minnii näkönen. Valakeekeltanen nauris oli Kesävoi ja sitten Riittakaesa ja Karoliina oli niitä kirjavia ja Tanelhan niissä oli.

Syksyllä se nauriihin nyhtäminen oli siten ilosta aekoo. Sillon suatiin syyvä niitä niin paljo kun jaksettiin. Tehtiin semmosia paestikkaita. Ensin tehtiin tuli kivien päälle. Laitettiin kaks kivvee, semmosia linttikiviä, vastakkaen ja ne kuumennettiin kuumaks. Laetettiin risuja siihen päälle palamaan, että ne kuumenivat ihan kuumaks. Sitten siihen toisenkiven päälle pantiin naariita ja niihin päälle toenen kuuma kivi. Sitten se haavattiin sinne kualisläjään. Siellä kun ne oli muutamia tuntia, niin iltapäivällä oli hyviä nauriita. Niitä sanottiin läistikkäiks ja niitä syötiin siellä sitten. Se oli mukavata hommo.

Kun torppa teki naurishalameen, niin se anto isännälle osan niistä nauriista. Sanottiin, että se anto isännälle tihuntinauriit. Minäkii olin niitä tihuntinauriita ottamassa kun mejän torppa teki ison naurishalameen ja myö monta päevee nyhettiin sitä. Siellä oli semmosta nuorta väkkee. Ne torpan joukot oli ja mejän isäntätalon väkkee. Kun nyhettiin niin pantiin aena kaks vakallista siihen torpparin läjään ja yks vakallinen isännälle niitä tihuntinauriita. Ite kuhhii listi omat

ossuutensa ja sinne tehtiin kuoppa sitten ja nauriit pantiin siihen kuoppaan. Sitten talavellakun alako jätee käytiin hakemassa pois ne nauriit. Eihän niitä hyvin pitkään passannu pittee siellä. Heti sitten kun mua oli jässä ne oli haettava poikkeen. Kun nehän nauriit pahenoo joutuin, että ne on heti syksystä syötävä. Ne oli lystiä kaikki ne naurishommat. Se oli semmosta mukavata aekoo.

Kerran sille mejän naurishalameelle kävi sitten otrasesti, kun nuapurin lehmät söe ne. Se oli semmonen juttu kun minä yhtenä pyhäiltana kävin siellä naurishalameessa ja siellä oli jo niin paljon nauriita, että minä niitä sieltä otin matkaan ja toin pihhaan. Minä silloin sanoin, että siellä näkky lehmä liikkuneen, että tottapahan ne kahtoo sen perrään, ettei se oo siellä toesta kertoo. Sitten oli muutama viikko aikoo, ettei siellä kukkaan käyny. Minä sitten mänin tuas sinne halameelle kun rupesivat sanomaan, että kun oes nauriita, että sais naurispuuron keittee.

Kun minä mänin sinne niin siellä ei ollu ainuttae naurista ja minä ihmettelin ja päivittelin, että ei kait se nyt lehmä tuolla laila oo vieny niitä. No tietäähän sen, että eihän se lehmä niin tarkkaan niitä vie. Varkaat olivat käyneet viemässä. Kun se halame oli semmosen järven rannalla siinä oli vene olu ja sillä venennellä ne oli vieny. Venneen jäläki oli siinä ja siihen oli kahta puoltatipunna niitä nauriita. Sen näki ihan selevään, että ne oli venneellä souvettu pois. Sinä syksynä ei syöty nauriita, mutta pärjäshän sitä kun oli perunoita. Sanottiin, että jos lähtis ehtimään niin tuolta suarestahan ne nauriit ehkä löytäs. Vuan isä sano, että tottapa se on niitä tarvinnu, joka on ne vieny antaa vuan olla siellä. Se jäi semmosekseen sitte.”

Keskisen Suomen Lukkariset lehdistötiedote

Kirja Keski-Suomen Lukkarisista jul-
kistettiin Kangasniemellä lauantaina
2.12.2017

Kirjan nimi on Keskisen Suomen Lukkariset koska jo 1700 luvun alussa syntynyt Suomenjoen haara kuuluu alueellisesti Pohjois-Savoon. Nyt julkaistun kirjan Lukkariset polveutuvat Kangasniemen Synsiälän Kokkonien Lukkarisista. Suvun päähaaraa on edelleen Kangasniemellä ja naapurikunnissa Joutsassa Leivonmäellä, Laukaassa, Toivakassa, Hirvensalmella ja Mikkelissä. Saarijärven haara syntyi 1800 luvulla ja sitä kautta Lukkarisia on sen naapuripiirissä Multialla, Uuraisissa, Petäjävedellä ja Äänekoskella. 1700 -luvun alussa syntynyt Mikkelin Parkkilan Lukkaristen sukuhaara on kirjassa omana kokonaisuutenaan.

Sukututkimuksen Keski-Suomen Lukkarisista aloitti 2007 edesmennyt Tauno Lukkarinen. Hänen työnsä saattoi loppuun sukuseuran sihteeri Pekka Lukkarinen, joka on nyt julkaistun kirjan toimittaja. Hänet palkittiin julkistamistilaisuudessa Sukuseu-

rojen keskusliiton kultaisella ansiomerkillä. Pekka on ollut sukuseuran sihteerinä ja rahastonhoitajana vuodesta 1994 lähtien. Hän oli ensimmäisenä ottamassa käyttöön atk -pohjaisia sukututkimusohjelmia. Pekka on ollut valmistelemassa ja järjestämässä jokseenkin kaikkia seuran tapaamisia ja kokouksia. Hän on toimittanut yhden kotiseutukirjan ja nyt kaksi sukukirjaa. Julkistamistilaisuudessa jaettiin huomionosoituksina myös stipendit sukuseuran hyväksi tehdystä ansiokkaasta työstä Jaana Lukkarille ja Anneli Onnelalle ja Kalevi Fredinille.

Nyt julkaistussa kirjassa on yli 800 sivua ja se sisältää yli 9000 nimeä ja 191 valokuvaa. Lukkarinen – Lukkari sukuseura ry on julkaissut aikaisemmin Jaana Lukkarin toimittaman Sotkamon Lukkarit 2013 ja Pekka Lukkarisen toimittaman Pohjois-Savon Lukkariset 2015. Julkaisemattomia kesken-eräisiä tutkimuksia on vielä Joensuun seudun, Pyhäjärven ja Nurmeksien sekä Leppävirran ja Joroisten Lukkarisista.

Aila ja Pekka Lukkarinen.

Julkistamistilaisuudessa muistettiin kirjan tekoon osallistuneita Tuula Niemistä (1. vas) ja Kalevi Frediniä (2. oik) sekä Tauno Lukkarisen lapsia Eija Laitista, Arja Hokkasta, Jukka Lukkarista, puolisoa Elinaa. Eijan ja Arjan välissä Teemu Hokkanen (Arjanpoika). Juhlavuoden "Suomi 100"-merkeissä kukitettiin Kokkonien kantatilan nykyiset isännät Matti ja Lauri Lukkarinen sinisellä ja valkoisella orkidealla. Oikealla esiintyjä Jorma Partala

Lukasu

Lukkarinen-Lukkari Sukuseura Ry:n jäsenjulkaisu